

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by Pornpimol Pitaktragoon
Converted to PDF Format by webmaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สามเกลอกับลูก

ของขวัญปีใหม่

ป.อินทรปาลิต

เมื่อวันสิ้นสุดของปี พ.ศ. 2508 ผ่านมาถึง คนในบ้าน "พัชรภรณ์" ก็แจ่มใส
สดชื่นรื่นเริงไปตามกัน

คุณหญิงวาดและสีกาน้ำได้จัดเลี้ยงอาหารกลางวันแก่คนใช้ชายหญิงของท่านด้วยอาหาร
แบบไทย ซึ่ง ม.ล.ตุ๊ เป็นผู้รับเหมาทำอาหารไทยมาเลี้ยงมากมายหลายอย่าง ทั้งของคาวของหวาน
คุณหญิงวาดอนุญาตให้คนของท่านพาญาติมิตรมาร่วมรับประทานอาหารด้วยตามอัธยาศัย

ตอนปลายวันนั้นเองมีการสอยลูกกอล์ฟฤกษ์ในหมู่คนใช้ชายหญิง ตลอดจนคนสวนและ
คนยามในบ้าน "พัชรภรณ์" การสอยลูกกอล์ฟฤกษ์ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใด ๆ มีเงื่อนไขแต่เพียง
ว่าคนหนึ่งสอยได้ครั้งเดียว คือเอาไม้สอยสลากรู้ที่แขวนไว้เรียงรายบนต้นนกกุงขนาดย่อมต้นหนึ่ง ทุก
สลากมีรางวัลอันมีค่า อย่างน้อยที่สุดก็บิสกิตหนึ่งหีบ รางวัลที่ดีมีเครื่องรับวิทยุทรานซิสเตอร์ เครื่อง
เล่นแผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็ก กล้องถ่ายรูป นาฬิกาข้อมือทั้งหญิงชาย พวกคนใช้ชาย
หญิงต่างสนุกสนานรื่นเริงไปตามกัน และซาบซึ้งในพระคุณของคุณหญิงวาดเจ้านายของเขา ซึ่งให้
ความเมตตาคนในบ้านทุกคนราวกับลูกหลานของท่าน เจ้าแก้วตั้งใจจะสอยโทรทัศน์ทรานซิสเตอร์
จอกว้าง 6 นิ้ว ราคา 4,200 บาท แต่โชคไม่ดีเลยสอยได้บิสกิตหนึ่งกล่อง ส่วนโทรทัศน์ขนาดจิ๋วเครื่อง
นั้น แจ้วแม่บ้านตึกใหม่เป็นผู้สอยได้

หลังจากสอยลูกกอล์ฟฤกษ์กันเรียบร้อยแล้ว นันทาซึ่งทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน "พัชรา
ภรณ์" ก็เรียกคนใช้ชายหญิงทุกคนขึ้นไปบนตึกใหญ่จ่ายเงินเดือนประจำเดือนธันวาคมให้พร้อมด้วย
เงินรางวัลพิเศษสำหรับปีใหม่อีกคนละ 2 เดือน ตามคำสั่งของคุณหญิงวาด

"ใครจะไปเที่ยวเยี่ยมญาติพี่น้องส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ก็ตามใจ" นันทาได้กล่าวกับ
คนใช้ทุกคนเช่นนี้ "หรือใครจะอยู่รับใช้ในระหว่างวันนี้และพรุ่งนี้ก็จะได้รับเงินเบี้ยเลี้ยงพิเศษ พวก
ผู้ชายน่าจะออกไปเที่ยวทำมาแะนะจะบอกให้ พวกเงินติดตัวไปมาก ๆ ใครมันจะล้วงเอาไปกิน แล้วก็
อย่าไปมีเรื่องมีราวกับใครเป็นอันขาด ที่สนามหลวงมักจะมีเรื่องวิวาทกันเสมอ เมื่อต่างฝ่ายต่างเมา
เข้าไป

พวกคนใช้ชายหญิงไม่ต่ำกว่า 10 คน ต่างพากันออกจากบ้าน "พัชรภรณ์" หา
ความสุขสำราญกันเต็มที่ สาวใช้ที่มีแฟน พวกแฟนของหล่อนก็มาคอยรับที่หน้าบ้าน ทุกคนแต่งกาย
สวยงามมีเครื่องทองหยอง พวกคนใช้ชายก็แต่งกายโก้ไปตามกัน สวมเสื้อกางเกงใหม่เอี่ยม ใส่น้ำมัน
ใส่ผมเพื่อช่วยให้มีชีวิตชีวาขึ้น

อย่างไรก็ตาม เจ้าแก้วและสาวใช้กับคนใช้อีกหลายคนไม่ยอมไปเที่ยว เพราะเป็นห่วงพวกเจ้านาย เกรงว่าจะไม่มีใครปรนนิบัติรับใช้ เนื่องจากตอนหัวค่ำคืนวันนี้จะมีการเลี้ยงอาหารแบบโต๊ะจีนที่นี่ แต่เป็นการเลี้ยงภายในครอบครัวเท่านั้น ไม่ได้เชิญแขกหรือบุคคลภายนอกมาร่วมสนุกด้วย

วันสุดท้ายของปี พ.ศ. 2508 ทำให้ทุกคนมีภารกิจที่ต้องทำ อันเป็นเรื่องส่วนตัวมากมาย รถเก๋งในโรงรถซึ่งมีอยู่หลายคันหายไปหมด คณะพรรคสี่สหายกับสีนางและเจ้าหนูมูมรูปหล่อทั้งสี่คน แม้กระทั่งเจ้าคุณปัจฉินภฯ ต่างผลัดเปลี่ยนกันออกจากบ้านไปหาซื้อของขวัญหลายชิ้น ไปรับเด็กที่ส่งจองไว้ ใช้จ่ายเงินกันอย่างฟุ่มเฟือยเป็นรายการพิเศษ

ประตูรั้วหน้าบ้าน "พัชรภรณ์" เปิดกว้างตั้งแต่ตอนเช้า มีแขกมาที่บ้านตลอดเวลา เป็นแขกของคุณหญิงวาดบ้างของเจ้าคุณปัจฉินภฯ บ้าง บางทีก็มีมิตรสหายของคณะพรรคสี่สหายกับสีนางมาเยี่ยมเยียนกันในวันสุดท้ายของปี และในวันปีใหม่คือวันพรุ่งนี้ก็มีแขกมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" มากหน้าหลายตาตามธรรมดาของคนมีเงินมียศถาบรรดาศักดิ์ ใคร ๆ ก็อยากมาหามาเยี่ยมเยียนและเอาของขวัญมาให้ ส่วนคนชั้นตาสีตาสานั้นวันปีใหม่หรือวันเกิดย่อมไม่มีความหมายอะไร

แต่ที่หน้าบ้าน "พัชรภรณ์" มีแผ่นป้ายกระดาษแข็งเขียนตัวอักษรขนาดใหญ่โตติดไว้ที่เสาประตูปรากฏข้อความว่า

งดของขวัญปีใหม่อย่างเด็ดขาด

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินภฯ ได้ออกคำสั่งไปตามบริษัทของตนทุกแห่งแจ้งให้พนักงานและคนงานของบริษัททราบล่วงหน้าแล้วว่า ยินดีต้อนรับผู้ที่ไปเยี่ยมอวยพรปีใหม่ แต่ห้ามนำของขวัญไปให้อย่างเด็ดขาด ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกลงโทษอย่างหนัก ทั้งนี้ย่อมนับว่าคณะพรรคสี่สหายของเรามีความเห็นอกเห็นใจผู้ได้บังคับบัญชา โดยเฉพาะพวกพนักงาน และเสมียนสาว ๆ ย่อมน่าเห็นใจเห็นใจหล่อนอย่างที่สุด เพราะมีเงินเดือนไม่มากมายอะไรนัก

พอใกล้พลบค่ำ คณะพรรคสี่สหายกับสีนางพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง และเจ้าหนูมูมรูปหล่อทั้งสี่คนก็อยู่กันพร้อมหน้า ที่ตึกใหม่ของเจ้าหนูมูมเนื้อหอม มีเสียงเพลงจากแผ่นเสียงดังอยู่ตลอดเวลา พันธ นพ สมนึก และดำรงเกือบจะไม่ได้ทำอะไร เพราะแม้แต่ต้อนรับมิตรสหายชายหญิงของตน ซึ่งผลัดเปลี่ยนกันมาเยี่ยม บางคนก็มาชวนไปเที่ยวส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ แต่เจ้าหนูมูมทั้งสี่คนก็ชี้แจงให้ฟังว่า สำหรับวันนี้ไปเที่ยวไหนไม่ได้ เพราะพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่ขอร้องให้ร่วมรับประทานอาหารในตอนค่ำ

จนกระทั่ง 18.00 น.

พนัส นพ สมนึก และดำรง นายทหารหนุ่มทั้งสี่คน กำลังเดินทวิสต์กันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตึกใหม่ เสียที่เดินพลาจร้องเพลงไปด้วย ซึ่งเป็นเพลงที่เขาแต่งขึ้นแบบกลอนสด ทั้งเนื้อเพลงและทำนองเพลงทำให้เพื่อนเกลอทั้งสามสนุกสนานกันเต็มที่ ไม่มีใครรู้ว่าท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ ยืนดูอยู่ที่ประตูด้านหน้าตึกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เมื่อได้เห็นหลานชายของท่านทั้งสี่คนร้องรำทำเพลงกัน โดยเฉพาะ ร.ต.นพ เดินทวิสต์ป็นฮาไวคือมีการส่ายตะโพกด้วย

เสียที่ร้องเพลงพลาจดีดมือให้จังหวะและโยกตัวไปมา

เสียงปึก ๆ แม่ครัวตำน้ำพริก ตำอีก ๆ ดั่ง ปึก ๆ
หยิบมะอิกยัดใส่ในครก ตำจนหกใส่กะปิกินิด
เห็นมะอิกแดงแจ้ได้คิด ไม่มีผิดเจ้าคุณปู่ปัจจุบันฯ

ท่านเจ้าคุณปราดเข้ามายืนข้างหลังลูกชายเสียหงวน ยกเท้าขวาเหยียดลูกแปดลูกกัน ร.ต.สมนึกดังปลัก แล้วท่านก็ร้องเพลงต่อทันที

ร้องดีเตะทีนะอ้ายนิก เป็นยังงิมะอิกใส่ครก
เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนทำหน้าที่เหยงไปตามกัน สมนึกยกมือขวาลูบค้ำก้นของเขาแล้วคุณพ

"เห็นคุณปู่ก็ไม่บอกด้วย ทำให้เราถูกเตะฟรี"

ลูกชายนิกรยิ้มแห้ง ๆ

"เห็นเมื่อไรเล่า พ่อได้กลิ่นก็เห็นตัวท่านเดินเข้ามาในห้องแล้ว"

ท่านเจ้าคุณทำตาเขี้ยวกับหลานตาของท่าน

"กลิ่นอะไรวะอายนพ"

"ก็กลิ่นโอดิโคโลญที่คุนตาใส่ นะซีครับ"

"อย่าทะเล้งนะไวยจะบอกให้ พ่อแกกับเตี้ยอ้ายตีกระเช้าฉันมาพอแล้ว แกเป็นลูกแกยงจะกระเช้าฉันอีกหรือ ปู่หรือตานะมีความสำคัญยิ่งสำหรับพวกแกรู้ไหม อ้า - ไปร่วมสนุกกันที่หลังตึกใหญ่เถอะ พ่อแม่ป้าหน้าอาลุงและย่าของแกเขาลงโต๊ะแล้ว คำวันนี้พวกเราจะสนุกสนานกันในครอบครัวของเราโดยเฉพาะ"

พนัสยิ้มให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ

"ได้ข่าวจากอ้ายแห้วว่า คุณย่าและคุณปู่อนุญาตให้พวกเราดื่มเหล้ากันในวันนี้เป็นพิเศษใช่ไหมครับ"

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

"เออ ทุกคนก็จะดื่มเพื่อส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ พ่อครัวที่โรงแรม "สี่สหาย" ของเรามันขนเอาเหล้าเบียร์มาตั้งเยอะเยอะ"

ศาสตราจารย์ดำรงผิวปากหวิว

"วันนี้เมากันให้คลานเลยไว้วัยพวกเรา ในบ้านเราจะเมากันยังงี้ก็ได้ นาน ๆ กินเหล้าที่สนุกดีเหมือนกัน" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิมนี้ภ "คุณตาไปก่อนเถอะครับ วันนี้คุณตาของผมแต่งตัวหล่อผิวดำปรกติ เสื้อฮาไวต์ตัวนี้รับกับกางเกงสีน้ำตาลจิ้งจอกครับ รู้สึกว่าคุณตาเป็นหนุ่มขึ้นอีก"

"อย่า อย่า อย่ามายอตาเลยวะดำรง ตาคงจะได้ร่วมรีนเริง ส.ค.ส.กับพวกแกในปีนีเท่านั้น ตาอาจจะเ่งทิงในปี 2509 นี้ก็ได้"

สมนึกพูดโพล่งขึ้น

"ยังไม่ตายหรือครับคุณปู่ คุณปู่ยังแข็งแรงเนื้อหนังยังไม่เหี่ยวยุ่น ผมก็ยังไม่หงอกสักเส้น"

ท่านเจ้าคุณทำตาเขียวกับเสียดี

"ผมก็มีเมื่อไหร่เล่า" แล้วท่านก็หัวเราะ "ไปเถอะอย่ารำไรอยู่เลย"

นพว่า "เดี๋ยวล่ะ ขอเวลาให้พวกเราเก็บแผ่นเสียงเก็บเครื่องขยายเสียงให้เรียบร้อยเสียก่อน"

"แล้วรีบไปนะ"

"ครับ"

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ภ หมุนตัวกลับพาตัวเดินออกไปจากห้องโถง เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสองคนพากันมองตามจนลับตาแล้วสมนึกก็กระซิบกระซาบกับคณะพรรคของเขา

"มอมเหล้าคนแก่กันสักทีดีไหมวะ"

"มอมเหล้าใคร" พนัสถาม

"ก็คุณปู่กับคุณย่านี่ซี"

เจ้าหนุ่มรูปหล่อสะดุ้งโหยง

"จะดีหรืออ้ายตี"

"รับรองว่าสนุกเด็ดขาด คนแก่เมาเหล้าเข้าที่มากมีมุขแปลก ๆ หัวเราะกันอย่างไม่ต้องอันทีเดียว รับรองว่าจำรูญหนดจิมสู้ไม่ได้ ถ้าหากว่าคุณปู่และคุณย่าเมาเหล้า อย่างน้อยเราจะได้อวดคุณย่ารำสีนวลอวยพร หรืออวดคุณปู่แสดงเสภารำเรื่องขุนช้างขุนแผน ซึ่งท่านจะแสดงเป็นตัวขุนช้างเอง ยิ่งเมายังสนุก คนแก่เมาสนุก ไม่ได้เมาอาละวาดเหมือนคนหนุ่ม เอานะ ช่วยกันมอมเหล้าท่าน"

ศาสตราจารย์ดำรงหัวเราะเบา ๆ

"เห็นจะยากหน่อย เพราะคุณย่าท่านคงไม่ยอมดื่มเหล้า"

สมนึกยิ้มเล็กน้อย

"ถ้ายังงั้นเราก็พยายามให้ท่านดื่มเปียร์สักแก้ว"

พนัสพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“เบียร์ท่านคงไม่เมาหรอก เพราะมีแอลกอฮอล์ต่ำไม่เหมือนเหล้า อย่างมากก็เพียงมีน ๆ เท่านั้นเอง”

เสี่ยตี๋ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แต่ถ้าเราเอาซี่บูหรือซีการ์ ผสมลงไปในแก้วเบียร์เพียงหน่อยเดียว รับรองว่าคุณปุ่กับคุณย่าเมาไม่รู้เรื่อง ขนาดเมาจนตาเหลืองทีเดียว ก็นวางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว เก็บซี่เก้าซีการ์ของคุณปุ่ห่อกระดาษใส่กระเป๋ากางเกงไว้แล้ว เราเคยดูลุงพล อาหมอ อากร และเตี้ยของกันเมาเหล้ามาแล้ว ลองดูคุณปุ่กับคุณย่าเมาเหล้าบ้าง การเลี้ยงรื่นเริงส่งท้ายปีเก่าค่านี้นี้จะสนุกสนานครั้นแครงที่สุด”

นพพุดโพล่งขึ้นทันที

“ถ้ายังงั้นแต่งตัวแบบไทยเดิมไว้ย วันนี้นักต้องสนุกให้เต็มที่”

อากาศเริ่มมีดขมูกขมัวกันบ้างแล้ว

ตามเวลาที่กล่าวนี้ คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหารซึ่งเป็นโต๊ะกลมแบบโต๊ะจีน โต๊ะอาหารร่วม 3 โต๊ะ ตั้งรวมกลุ่มใกล้ ๆ กัน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินกฯ นั่งอยู่โต๊ะหนึ่ง คุณหญิงวาดกับสี่นางนั่งรวมกันอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ส่วนโต๊ะว่างสำหรับเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน เท่าที่เสี่ยหงวนสั่งให้โรงแรม “สี่สหาย” จัดโต๊ะมา 3 โต๊ะก็เพื่อให้นักินอยู่กันอย่างสบายในระหว่างครอบครัวและเครือญาติ ความจริงโต๊ะหนึ่งนั่งรับประทานอาหารรวมกันได้ถึง 10 คน แต่สมาชิกของบ้าน “พัชรภรณ์” มีเพียง 14 คนเท่านั้น พ่อครัวชาวจีนฝีมือชั้นเยี่ยมจากฮ่องกงกำลังช่วยกันทำอาหารอยู่ในตึกโรงครัวของบ้าน “พัชรภรณ์” พนักงานรับใช้แต่งเครื่องแบบของโรงแรม “สี่สหาย” รวม 5 คน คอยปรนนิบัติรับใช้ซึ่งมีเจ้าแห้วรวมอยู่ด้วย เจ้าแห้วสวมเชิ้ตแขนยาวผูกเน็คไทเงื่อนกะลาสีอย่างภาคภูมิ มีเงินอยู่ในกระเป๋าเกือบ 2,000 บาท ซึ่งเป็นเงินเดือนและเงินรางวัลพิเศษ พวกรุ่นนี้เจ้าแห้วก็คงได้รับแจกเงินจากสี่สหายและสี่นางอีกตามสมควร ปีใหม่ที่ไรเจ้าแห้วมีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยไปนาน ทำให้เจ้าแห้วอยากจะมีปีใหม่ปีละ 365 วัน

เสียงพูดเสียงสรวลเสเฮฮากันในระหว่างสี่สหายกับสี่นางเจียบกริบทันทีเมื่อเสียงเถิดเทิงดังกังวานขึ้น

วงกลองยาวบรรดาศักดิ์ ซึ่งประกอบด้วยนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนลงมาจากตึกใหม่แล้ว นพลูกชายของนิกรแต่งเป็นผู้หญิงไทยโบราณสวมวิกปปลอม หน้าตากระจุมกระจิมเหมือนผู้หญิงจริงๆ แต่หน้าอกทั้งสองข้างไม่เท่ากัน ข้างขวาโตกว่าข้างซ้ายมาก นพนุ่งผ้าชิ้นยกเชิงทองห่มผ้าสไบเฉียง รำป้อย้วยวนเสี่ยตี๋ซึ่งตีกองยาวอย่างแคล่วคล่อง มีการขึ้นเขา ลงศอก ดีดลูกไขว้ ตามลีลาของเถิดเทิงหรือกลองยาว สมนึก พนัส และดำรง นุ่งผ้าม่วงโจงกระเบนซึ่งเป็นผ้าม่วงสีตะกั่วตัดเหมือน ๆ กัน สวมเสื้อผ้าปานคอกกลมสีขาวลงแป้งรัดเรียบร้อย ประแป้งลายพริ้ว และมีดอกเยอบีร่าทัดหูข้างขวาเหมือน ๆ กัน สวมรองเท้าหุ้มข้อแบบคัทชูไม่มีเชือกผูก มีผ้าขาวม้าไหมพาดไหล่แบบไทยแท้ สมนึก

กับนพตีกองยาว ดำรงดีซึ้ง ถึงแม้ว่าวงเถิงนี้เป็นวงเล็ก มีกลองยาวเพียง 2 ใบ ไม่มีฉาบและ
กรับ เสียงกลองยาวก็ดังกระหึ่มไปทั่วบ้าน เพราะใช้กลองขนาดใหญ่ ซึ่งนายตรวจรถเมล์ของนิกรคน
หนึ่งจัดหามาให้

สี่นางและคุณหญิงวาดหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน เมื่อแลเห็น ร.ต.นพแต่งตัวเป็น
ผู้หญิง ทำทางกระซดกระซ้อยดัดจริตกรีดกรายเหมือนกระเทยตามสะพานพุทธฯ

วงกลองยาวเคลื่อนที่ตรงเข้ามาในบริเวณสนามหลังตึก ซึ่งแวดล้อมไปด้วยพันธุ์ไม้ดอก
รอบสนาม พวกคนใช้ชายหญิงต่างวิ่งมาดูเถิงบรรดาศักดิ์แล้วหัวเราะกันอย่างครั้นแครงชอบอก
ชอบใจที่เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนแสดงกลองยาวดังที่คณะพรรคสี่สหายได้แสดงเมื่อปีกลายนี้

“เจ้านพมันไม่เลวนะครับคุณหญิง” เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวกับคุณหญิงวาดซึ่งนั่งอยู่โต๊ะ
ติด ๆ กัน ห่างจากกันเพียงเมตรเดียว “หน่วยก้านของอ้ายนพเหมือนอ้ายกรเมื่อหนุ่ม ๆ ไหมครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“เหมือนคะ เจ้ากรเมื่อหนุ่ม ๆ ก็ชอบแต่งเป็นผู้หญิงอย่างนี้แหละคะ เคยประกวดแฟนซี
ได้รับรางวัลมาหลายครั้งแล้ว”

พ.อ.พลกล่าวกับนายพลดิเรกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ปล่อยมันหมอ วันนี้ให้ลูก ๆ ของเรามันสนุกกันเต็มที่ สนุกในบ้านดีกว่าให้มันไปสนุก
นอกบ้าน”

“ออไร่ อ้ายรงของกันเริ่มแสดงลวดลายตีกลองยาวแล้ว มีการยกกลองยาวขึ้นกระแทก
กับหัวแล้วดีดลูกสั้น นั้น - ดูลูกชายอ้ายหงวนบ้าง”

อาเสี่ยหัวเราะก๊ากเมื่อแลเห็นสมนึกรำบื้อในท่าเล่าโลมณพลูกชายของนิกร ซึ่งนพก็
ทำท่าผลึกไสน่าขบขัน

และแล้ววงกลองยาวก็มาหยุดบรรเลงหน้าโต๊ะรับประทานอาหารทั้ง 3 โต๊ะ

“มง ๆ มงเทิงมง เเทิงมง ๆ มง ๆ จ๊ะมงเทิงมง เเทิงมงเทิงมง”

แล้วเสียงเพลงกลองยาวก็ดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ซึ่งเจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนได้ฝึกซ้อมกัน
มาเป็นอดีแล้ว

ใครมีมะกรูด มาแลกมะนาว ใครมีลูกสาว เอมามาขายให้ผม จะขายเท่าไร ผมไม่ปรารมย์
เพราะว่าพ่อของผม แต่ละคนมั่งมี

มง ๆ มงเทิงมง เเทิงมง เเทิงมง

ส่งท้ายปีเก่า จงสร้างศรัทธาสิ้นศอก พันเคราะห์พันโรค ขอให้ท่านสุขี ทั้งคุณปู่คุณย่า คุณ
ตาของเรามี ลูกป้าน้ำสาว และคุณอาเหล่านี้

มง ๆ มงเทิงมง เเทิงมง เเทิงมง

นี่ได้เงินได้ทอง นี่ก็ทองได้ทอง ความสุขเนืองนอง ให้ผุดผ่องโลภี

มง ๗ มงแท้จริง แท้จริง แท้จริง

ลอยหน้าลอยตาเสียหน่อยเถิด ลอยหน้าลอยตาเสียหน่อยเถย อายุยืนนับพัน ไม่มีวันแห่ง
ทั้ง ให้พวกเราได้ฟัง อบอุ้นเกษี เหมือนร่วมโพธิ์ร่มไทร ที่อาศัยของนก เราถูกหลานเหมือนวิหค ได้ฟัง
บุญบารมี

**มง ๗ มงแท้จริง แท้จริง แท้จริง เป๊ะเป๊ะเป๊ะเป๊ะ ทุ่มมงแท้จริง เป๊ะเป๊ะเป๊ะเป๊ะ ทุ่มมง
แท้จริง**

สักครู่ การบรรเลงเถิดเทิงหรือกลองยาวก็สิ้นสุดลง สีสหายกับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างตบมือกราว นักเถิดเทิงหอบแฮก ๆ ไปตามกัน เสียตีเดินยืมกริมเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แล้วก้มลงกราบกระซิบกระซาบกับท่าน

“เพื่อความครึกครื้นส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ คุณปู่กรุณาช่วยผมหน่อยเถอะครับ อ่าหาว่าผมล่วงเกินเลย”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้

“แกจะให้ปู่ช่วยอะไรเข้ามา”

“อ้อ - ผมขอยืมหัวล้านคุณปู่สวมหัวเล่นกลองยาวสักสองสามเพลงเถอะครับ รับรองว่าผมจะไม่ทำให้ชำรุดเสียหาย”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“กบาลฉันนี่นะหัวล้านจริง ๆ นะโว้ย ไม่ใช่หัวล้านกระดาศ”

เสียตียิ้มให้

“ครับ ผมทราบแล้ว”

ท่านเจ้าคุณนัยน์ตาเหลือก

“ก็แล้วแกจะให้ปู่ดึงออกมาให้แกได้อย่างไร”

“ก็ดึงแรง ๆ ซึ่ครับคุณปู่”

ท่านเจ้าคุณตะโกนลั่น

“ดึงไม่ออกโว้ย” แล้วท่านก็มองดูหน้าคณะพรรคสีสหาย “ดูอ้ายตีมันจะให้ถอดหัวล้านออกมาให้มันขอยืมเล่น”

เสียหงวนยิ้มเล็กน้อย

“ก็ให้มันยืมหน่อยซีครับ วันนี้ส่งท้ายปีเก่า เด็ก ๆ มันจะได้สนุกกันเต็มที่”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ทำตาปริบ ๆ แล้วโบกมือไล่สมนึก

“ไป ไป ถอยออกไปอ้ายตี โต๊ะพวกแกอยู่นั่น”

สมนึกค้อนปะหลับปะเหลือก

“แหม - คุณปู่ใจดำเหลือเกิน”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ลืมตาโพล่ง

“เรียกปู่อีกแล้ว เอ - อ้ายนี่ ปู่ไว้ย ไม่ใช่ปู่ ปู่ณะมันเสียงที่ไม่มีใครชอบฟังนัก ไปนั่งโน่น ชักยุ่งแล้วอ้ายนี่”

เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนต่างเดินไปนั่งรวมกันที่โต๊ะอาหารโต๊ะหนึ่ง เจ้าแก้วพาคนใช้คนหนึ่งมารับกล่องยาวและเครื่องบรรเลงไปเก็บ

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้นอีก มีการตะโกนคุยข้ามโต๊ะกัน บางทีก็ลุกไปนั่งร่วมโต๊ะกัน พูดคุยกันอย่างสนุกสนาน การดื่มเหล้าและเบียร์เริ่มต้นในเวลาพลบค่ำพอดี ไฟฟ้าซึ่งเป็นไฟขอแบบทันสมัยตั้งอยู่ริมสนามเปิดสว่าง และโต๊ะอาหารทั้ง 3 โต๊ะก็มีไฟฟ้าอยู่ในโถงครอบอันสวยงาม สีสหายกับสีนางและเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คน และเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต่างดื่มเหล้าเบียร์และกินกับแก้มกัน วันแต่คุณหญิงวาดคนเดียวดื่มน้ำอัดลมแทนเหล้าหรือเบียร์

เมื่อเหล้าเข้าปากความครึกครื้นรื่นเรื่ก็เพิ่มพูนขึ้น สีนางชักเสียงดังขึ้น คือพูดดั่งหัวเราะดัง ต่างคนต่างตกลงกันว่า คืนนี้จะกินเหล้าให้เมาเพื่อส่งท้ายปีเก่าและจะหาเรื่องรวนกับพวกสามีของหล่อนก่อนที่จะขึ้นวันปีใหม่คือ 24.00 น. คืนวันนี้

นวนลลออกล่าวกับเพื่อนเกลอของหล่อนด้วยเสียงหัวเราะ

“คืนนี้แหละมีอะไรซุ่นซ่องใจเก็บเอาไว้ในอกจะต้องให้มันระเบิดออกมาเสียที นวลต้องตีกับเฮี้ยแน่ ๆ อาจจะต้องไปนอนโรงพยาบาลก็ได้”

สมนึกร้องบอกคุณแม่ของเขา

“อย่านะครึบแม่ เตี่ยผมนะไม่มีทางสู้แม่ได้หรอก ผมขอร้องครึบ ขออย่าให้มีการปะทะกันเลย”

เสียงหวนขบกรามพูดขึ้นดัง ๆ

“ปะทะก็ดี จะได้ตายเสียทีหมดเรื่อง”

“ใครตายคะ” นวลลลอร้องถาม

“ก็เฮี้ยนะซี” อาเสียดวาด

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง คุณหญิงวาดกล่าวห้ามสีนางอย่างยุ่มแย้ม

“พวกเธอทั้งสี่คนอย่าหาเรื่องทะเลาะวิวาทกันไม่ได้นะ อาขอเสียที ให้ความเดือดร้อนและความทุกข์ความยุ่งยากของเราในปีนี้นั้นผ่านไปพร้อมกับวันสุดท้ายของปีเก่า เตรียมตัวคอยต้อนรับปีใหม่ที่จะเริ่มต้นในเวลาสองยามคืนวันนี้เถอะ”

ประไพร้องเพลงปีใหม่ขึ้นทันที

ยิ้มเกิดยิ้มเกิดนะหิ้ม หิ้มแยมแจ้มไข่ ชุกสำราญบ้านใจ๋ ขอไฮ.....สาววัดดี

นิกรหัวเราะก๊าก แล้วร้องกระเซ้าเมียของเขา

“ไฟจำ ลำบากนักก็อย่าร้องเลย เสียงยังกะกะละมังแตก”

ประไพผุดลุกขึ้นยืนทำตาเขียวกับสามีของหล่อนซึ่งนั่งอยู่โต๊ะใกล้ ๆ กัน

“จะเอาเรื่องหรือยังไง จะให้ไฟ ส.ค.ส. หรือ ส.ส.ส.”

นิกรอมยิ้ม

“อะไรของไฟ ส.ส.ส.”

“สาวไล่ออกมาสับเลนนะซี กำลังเมายังง้ออย่าขัดคอนะ ประเดี๋ยวได้แทงกันยับไปเท่านั้น”
แล้วหล่อนก็หันไปทางโต๊ะขวามือของหล่อนซึ่งเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสองคนนั่งรวมกันอยู่ “เสียงแม่เพราะ
ใหม่ลูกนพ”

ร.ต.นพอมยิ้ม

“เพราะครับคุณแม่ ฟังคล้าย ๆ เสียงรวงทอง”

“อู๊ยตาย เอาแม่ไปเปรียบกับรวงทอง เสียงน้ำเซาะหินเขียวหรือ”

“จริงครับ ฟังเหมือนเสียงรวงทองตอนเป็นหวัด”

ประไพค้อนขยับแล้วทรุดตัวลงนั่ง

“อ้ายเปรต แกมันลูกพ่อไม่ใช่ลูกฉัน”

สมนึกถือแก้วเบียร์ผสมซีเก้าซีการ์เดินเข้ามาคุกเข่าลงนั่งข้างคุณหญิงวาดแล้วก็ยิ้ม ๆ

“เพื่อหลาน ๆ และเพื่อความรื่นเริงในวันส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ คุณย่ากรุณาดื่มเบียร์สัก
นิดนะครับ สองสามอีกก็ยั้งดี ผมจะได้ชื่นใจ ซีครับ เบียร์ตราสิงโตกำลังเย็นเจี๊ยบทีเดียว”

คุณหญิงวาดยกมือซ้ายตบศีรษะร.ต.สมนึกด้วยความรัก และเอ็นดูเหมือนหลานในได้
ของท่าน

“เจ้าก็รู้ดีแล้วว่าอย่าไม่เคยกินเหล้าหรือเบียร์เลย นอกจากจำเป็นจริง ๆ เช่นพ่อติเรกเขา
ให้ดื่มวันดีบ้างรุ่งหัวใจหรือในงานกินเลี้ยงที่มีการดื่มอวยพรหลีกเลี่ยงไม่ได้”

“โอ้ - คุณย่าขา” สมนึกออกตัวอย่างประจบ “กรุณาดื่มหน่อยเถอะครับ ม่ายยังงั้นพวกผม
เสียใจแย้”

“เฮ้อ แย้ไวย พวกแกจะมาบังคับให้ย่ากินเหล้าเมายา เอา - กินก็กิน วันนี้สนุกสักวัน
เถอะวะ”

คุณหญิงวาด รับแก้วเบียร์ขึ้นดื่มแบบหลับหูหลับตาดื่มประมาณครึ่งแก้วแล้ว ทำหน้า
เหยเก ส่งแก้วคืนให้ลูกชายเสียหงวน เจ้าคุณปัจจุบันก็ฯ แลเห็นเข้าก็ร้องขึ้นทันที

“คุณหญิงดื่มเบียร์หรือนั่น”

คุณหญิงวาดมองไปที่โต๊ะคณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจุบันก็ฯ

“พ่อนึกมาอ่อนวอนให้ตี๋มส่งท้ายปีเก่าคะ เจ้าคุณต้องตี๋มบ้างนะ อ้า - สมนึกเอาที่ เหลืออยู่ครึ่งแก้วนี้ไปให้คุณปู่แกตี๋มเดี๋ยวนี้ ย่ากิน ปู่แกก็ต้องกินด้วย”

สมนึกถือแก้วเบียร์ลุกขึ้นเดินเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แล้วทรวดตัวลงนั่งคุกเข่ายื่นแก้ว เบียร์ให้

“ตี๋มเสียหน่อยนะครับคุณปู่”

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งเล็กน้อย

“เรียกปู่อีกแล้ว เดี่ยวเขกบาลแตก”

เสียหงวนหัวเราะก๊ากแล้วกล่าวกับลูกชายของเขา

“ปู่เน่มันเสียงถั่วลิสงตี๋ม หรือมันเทศที่ย่อยแล้วไว้วัย แกและพวกแกอย่ากินเหล้าให้มากนักนะ เอาแต่เพียงหอมปากหอมคอ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ยกแก้วเบียร์ขึ้นตี๋มรวดเดียวหมดแก้ว แล้วส่งแก้วให้ลูกชายของ เสียหงวน พลยกมือชี้หน้าสมนึกแล้วพูดขี้ม ๆ

“หน้าแกแดงกำแล้วอ้ายตี๋ ล่อเข้าไปก็แก้วแล้ว”

“สองแก้วครับลุง ลุงนั่งร่วมโต๊ะกับอากาศระวังหน่อยนะครับ มัวแต่คุยกัน อากาศกินกับหมด”

นิกรจุปาก

“ทะเล็งแล้วอ้ายตี๋ เดี่ยวโดนเตะ ส.ค.ส. เท่านั้นเอง”

สมนึกเลื่อนตัวเข้ามาวางแก้วเบียร์ลงบนโต๊ะแล้วกราบลงบนตักนิกร

“คืนนี้กินข้าวแล้วพวกเราจะเอารถออกเที่ยวดูเขาส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่กัน อาแจกเงินพวกผมบ้างซีครับ”

นิกรยิ้มด้วยมุมปากข้างขวา

“ได้ อาจจะให้แก่คนละ 5 บาท เพื่อกันให้ยันสว่างไปเลย”

“ปู่ไร้” เสียตี๋คราว “ค่าน้ำมันรถก็ไม่พอแล้วอา”

“ก็บีมน้ำมันเรามีไว้ให้แก่เต็มฟรีแล้วนี่ไว้วัย คนละ 5 บาท เหลือเพื่อแล้ว ออกจากบ้านไปแวะเติมน้ำมันที่ปั้มของเราให้เต็มถึง เอาเสื่อยัดลงไปไม่ถึงน้ำมันด้วยรถของแกมันจะได้วิ่งเร็ว ๆ เทียบแบบนี้ไม่ต้องมีรายการที่ต้องใช้เงิน บุหรี่ที่บ้านมีเอาไปสักกระป๋อง ถ้าหิวแวะสนามหลวงกินข้าวแกงกะหรี่คนละสองจาน จานละหกสลึง กินน้ำเขียวน้ำแดงใส่น้ำแข็งอีก 50 สตางค์พอแล้ว”

“ไอ้โฮ อากรนี้อัฐิเด็ดขาดเลยครับ”

“อะไรวะอัฐิ”

“ก็กระดูกนะซีครับ”

นิกรยกมือเชกบาลสมนึกค่อนข้างแรง เสียดีหัวเราะชอบใจลุกขึ้นถือแก้วเบียร์กลับไป
ยังโต๊ะของเขา เจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนต่างเฝ้ารอคอยคุณหญิงवादกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ มีนเมาด้วย
อำนาจเบียร์ผสมซีเกิร์ก้าร์ ซึ่งการมอมเหล้าวิธีนี้ทำให้ผู้หญิงที่ไม่ระมัดระวังตัวเห็นแก่รับประทาน
ต้องได้รับบทเรียนอันมีค่ายิ่งมามากต่อมากแล้ว

อาหารจีนถูกยกมาเสิร์ฟก่อนเวลา 19.00 น. เด็กน้อย เริ่มรายการแรกด้วยหูลลามตุ๋นเส้น
ไก่ใส่มันปู ดูเหมือนว่าเสียงหวนคนเดียวเท่านั้นที่ไม่สนใจในเรื่องอาหารที่โอชะรสและมีราคาแพงซึ่ง
คนจนไม่สามารถจะกินได้ รายการต่อมาคือไข่ดัน ไก่ผัดเห็ดสด ความจริงเห็นกระป๋องไม่ใช่เห็ดสด
ตอนนี้คุณหญิงवादและเจ้าคุณปัจฉิมฯ เริ่มมีนเมาแล้ว ต่างคุยจ้อเสียงดังฟังชัด พอถึงรายการปลา
จะละเม็ดน้ำแดง คุณหญิงवादก็ลุกขึ้นยืนพูดเสียงอ้อแอ้

“ท่านทั้งหลาย ทั้งตัวผู้ตัวเมียโปรดฟังข้าพเจ้า.....อีก.....ลูกหลานไฉย ฮะ ฮะ สนุกจังวะ
ต่อไปนี่คุณหญิงवादจะร้องเพลงสั่นวลอวยพรความสุขปีใหม่ให้ลูกหลาน”

เสียงตบมือดังขึ้นลั่นสวนดอกไม้หลังบ้าน “พัชรภรณ์” เสียดีกระซิบกระซาบกับคณะ
พรรคของเขา

“เป็นไง ซียาซีการ์ของคุณปูได้ผลไหมล่ะ”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ นพนิทสนุกขึ้นมากก็ใช้ปากบรลงเพลงต่างพิณพาทยใน
ทำนองเพลงสั่นวล คุณหญิงवादถอยออกไปจากโต๊ะแล้วรำป้อ ถึงแม้ท่านจะแก่แล้วหน่วยก้านท่าทาง
ของท่านก็ยังดีอยู่ ซึ่งเมื่อครั้งก่อนท่านเคยเป็นนาฏศิลป์ในวังหลวงมาแล้ว และเคยรำได้สวยงามมาก
เมื่อพบบรรเลงเพลงจบ คุณหญิงก็ร้องเพลง “สั่นวล” ทันที ร้องไปด้วยและรำไปด้วย

วันเอ๋ยวันนี้

ส่งท้ายปลายปีรื่นเริงกัน

ความทุกข์ผ่านพ้นดลสุขสันต์

อย่าได้มีวันชุ่นชองเอ๋ย

เจ้าคุณปัจฉิมฯ นึกสนุกขึ้นมากก็ลุกขึ้นรำเย่เกะและร้องเย่เกะทันที เสียงของท่านอ้อแอ้แบบ
ลั่นไก่พันกัน ทำให้คณะพรรคสี่สหายกับสีนางและลูก ๆ ของหล่อนหัวเราะกันอย่างครื้นเครง

จะกล่าวถึงยอดชายนายขุนช้าง
เป็นเศรษฐีสุพรรณชั้นล้ำค่า
ไฉ้เจ้าพินนิมเนื้อของเรียมเอ๋ย
ความรักฝังแน่นอยู่ในอก
คิดแล้วขุนช้างก็โสกา

ถึงแม้ว่าระหม่อมบางก็เงินหนา
แต่ความรักมันทำซ้ำอุรา
อะไรเลยเห็นอ้ายแผนดึกว่าซ้ำ
เปรียบเหมือนว่ามีครกวางบนอุรา
.....

เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนตบมือหัวเราะลั่น เสียงตึกสูงขึ้นเดินไปประคองคุณหญิงวาดนั่งลงบนม้านหินอ่อนริมสนาม ห่างจากโต๊ะรับประทานอาหารประมาณ 2 เมตร

“คุณย่าร้องเพลงสั่นวลได้เพราะมาก แล้วยังรำสวยเสียด้วย”

“สวยเราะ” คุณหญิงพูดยิ้ม ๆ

“ครับ เล่นเป็นเรื่องเป็นราวดีกว่าครับ”

“เล่นยังไงล่ะ”

“เสภาขุนช้างขุนแผนซีครับ”

“ตอนไหน” คุณหญิงวาดถามเสียงอ้อแอ้

สมนึกก้มมือเรียกลูกชายนิกรให้มาหาเขา

“เฮ้ย เล่นเสภาขุนช้างขุนแผนตอนไหนดีล่ะ”

ลูกชายของนิกรหัวเราะเบา ๆ

“เล่นส่งเดชนะ เอาตอนขุนช้างเข้าห้องนางพิม ให้คุณตาเป็นขุนช้าง คุณย่าเป็นนางพิมหันเป็นคนขับเสภาเอง”

สมนึกรีบเดินเข้าไปหาเจ้าคุณปัจฉิมฯ ประคองท่านมาหาคุณหญิงวาด แล้วกล่าวกับท่านเจ้าคุณว่า

“เราเล่นเสภาส่งท้ายปีเก่ากันเถอะครับ พวกผมอยากดูลวดลายคุณปู่และคุณย่า”

เจ้าคุณอมยิ้ม

“เสภาเราะ หวานเลย ให้ปู่เป็นขุนช้างนะ”

“ครับ” สมนึกพูดยิ้ม ๆ “คุณย่าเป็นนางพิมครับ”

ท่านเจ้าคุณหันมาทางนพ

“แกเป็นคนขับเสภาเราะ”

“ใช่ครับ ผมขับให้เด็ดดวงไปเลยคุณตา ในหนังสือขุนช้างขุนแผนไม่มีใครจะยกย่องขุนช้างผมว่าเสภากลอนสดผมยกย่องขุนช้างให้เต็มที่”

“เออ ดีไว้ย วันนี้นี่สนุกแน่” แล้วท่านก็ก้มลงมองดูคุณหญิงวาด ซึ่งนั่งพับเพียบในท่าสะลิมสะลืออยู่บนม้านหินอ่อน “คุณหญิงเป็นนางพิมนะครับ”

“ได้ค่ะ กำลังเมาครึ้ม ๆ อย่างนี้ให้ดิฉันเป็นอะไรได้ทั้งนั้น นางพิม นางจนา นางโมรา หรือนางกาก็แถมเขี้ยวได้ทุกตัว ดิฉันรำเลยนะค่ะ”

“ยัง” เจ้าคุณปัจฉิมฯ ร้องลั่น “ควรจะเป็นบทของผังก่อน”

คุณหญิงวาดยิ้มละไมทั้ง ๆ ที่นัยน์ตาปริ้อ

“เจ้าคุณเป็นขุนช้างก็ต้องเล่นให้สมบทสมเรื่องของเขา ไปหาหัวล้านมาใส่เสียก่อนซีคะ”

ท่านเจ้าคุณทำคอป่นท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของใครต่อใคร

“หัวผมล้านอยู่แล้วครับคุณหญิง”

“อ้อ - ลืมไปค่ะ” คุณหญิงวาดพุดพวงหัวเราะพลาบ

สมนึกพยักพยับกับลูกชายของนิกร

“เอาซีอ้ายนพ ลงมือขับเสภาได้แล้ว”

นพทำตามบริบ ๆ

“เสภาณะเขาร้องกันยังงี้ล่ะ”

“อ้าว” เสียตีเอ็ดตะโร “ก็ไหนแก้วว่าแกชำนาญในการขับเสภาไม่ใช่หรือ อयर่าไรไวย พ่อแม่และคุณป้าคุณน้าคุณอาคุณลุงของเราอยากดูเสภาร่า”

นพกระแอมเสียวก่อนสามสี่ครั้ง จึงขับเสภาเสียงแจ้ว ๆ ซึ่งหน่วยก้านสัมผัสเสียงของเขาก็คือ นิกรนั่นเอง

**ครานั้นยอดชายนายขุนช้าง
ช่างเหมือนมิตร ชัยบัญชาเสียจริง ๆ**

**หน้าตาทำทางสม้าหญิง
พวกผู้หญิงอยากได้เป็นแฟนตน**

เจ้าคุณปัจฉนีภฯ หัวเราะชอบใจ

“ไม่เลวไวยนพ ขับเสภาอย่างนี้ชีวะะ ขุนช้างถึงจะมีกำลังใจอยากเล่น เข้าทีมาก ต่อไปไวย”

สี่สหายกับสีนางต่างหัวเราะลั่น นพเดินเข้าไปหาคุณหญิงวาดแล้วอธิบายให้ทราบ

“คุณย่าเป็นนางพิม สมมติว่ากำลังนอนหลับอยู่ในห้องนะครั้น นิ่งพิบเพียบหลับตา” พุดจบกก็ก้มลงเก็บไม้ไต้หนึ่งวางลงบนม้าหินอ่อนข้างคุณหญิงวาด “ตั้งต่างว่าไม้ไต้ก่อนนี้เป็นดาบหรือเป็นไม้พลอง หรืออาวุธอะไรก็ได้ คนเราก็ต้องมีอาวุธอยู่ข้างที่นอน”

คุณหญิงอมยิ้ม

“เออ ย่าเข้าใจแล้ว ถึงบทยาหรือยังละย่าอยากร่าเต็มทนแล้ว”

“ประเดี๋ยวจีครั้น ว่า.....ขุนช้างต้องเข้ามาในห้องเสียวก่อน เล่นไปตามบพชีครั้น”

เจ้าคุณปัจฉนีภฯ พุดเสริมขึ้น

“ร้องต่อไปไวยนพ”

ลูกชายของนิกรถอยออกไปยืนข้างโต๊ะรับประทานอาหารแล้วขับเสภาต่อไป

**ขุนช้างย่องเข้าห้องนางพิมน้อง
เจ้าพิมพี่เหตุใจนแก่เต็มทน
นางพิมตื่นเห็นเจ้าจอมหม่อมขุนช้าง
พอขุนช้างตั้งท่าจะเล่าโลม**

**ทรุดตัวลงนั่งบนเตียงทองมองแล้วบ่น
เนื้อหนังเหี่ยวย่นดูทรุดโทรม
นวลนางตกใจเหมือนไฟไหม
นางคว่ำไม้ฟาดโครมกลางกบาล**

เต็มแรง

คุณหญิงวาดร้ายรำทำตามบท จึงหยิบไม้ดุ้นนั้นยกขึ้นฟาดศีรษะท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้

“ไปก ไอ่ย”

“อ้ายตาย” คุณหญิงวาดอุทาน “เจ็บไหมคะ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ ยกมือขวาลูบกลางศีรษะของท่าน

“หวดผมเสียเต็มเหนี่ยวยังจะถามอีก”

คุณหญิงวาดยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“ประทานโทษเถอะคะ ดิฉันแสดงไปตามบท พอนพขับเสภาได้หยุดย่อยมากทำให้ดิฉันเคลิบเคลิ้มลืมนึกว่าดิฉันเป็นนางพิมจริง ๆ “

เจ้าคุณค่อนปะหลับปะหลือก

“ไม่เอาแล้ว เลิกกันที ผมไม่เล่นแล้ว”

นิกรลุกขึ้นเดินเข้ามาหาท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

“แสดงต่อไปเถอะครับ คราวนี้ผมขับเสภาเอง อ้ายนพมันว่ากลอนสดไม่ได้ความ กลอนพาไปร้องให้นางพิมเอาไม้ตีกบาลขุนช้าง ที่ถูกขุนช้างต้องแสดงบทบาทเจ้าโลมนางพิม วิงวอนขอร้องให้นางพิมแต่งงานกับตน ผมขับเองครับคุณพ่อ คุณพ่อกับคุณอาแสดงให้ถึงบทก็แล้วกัน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ยิ้มออกมาได้

“มีบทโลมนางพิมด้วยยังงั้นเรอะ”

“ครับ คุณพ่อนั่งบนม้าหินอ่อนเลยครับ สมมติว่าขุนช้างกำลังเกี่ยวนางพิมไม่ใช่ว่าลอบเข้าไปหาในห้องขณะที่นางพินอนหลับ”

“เออ ยังงี้ก็ได้รำและแสดงบทบาทดี ๆ ให้ดูกัน”

นิกรประคองพ่อตาของเขาให้นั่งบนม้าหินอ่อนเคียงข้างคุณหญิงวาด สีนางยังคงหัวเราะร่วน ชอบใจคู่พระนางในวัยงอมและหง่อม สมนึกนำวิสกี้โซดามาให้เจ้าคุณปัจจุบันนี้ กับคุณหญิงวาด ดื่มอีกคนละแก้ว

“ส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ครับ คุณปู่กับคุณย่าดื่มอีกหน่อย”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“เอาเลย วันนี้ยาเมาเต็มที่ ฮะ ฮะ ความจริงเหล้านี้นะ ดื่มเข้าไปแล้ว ครีกรึ้นดินะคะเจ้าคุณ”

“นั่นนะซีครับ เอา - ดื่มกันอีกคนละแก้ว”

สักครู่หนึ่งการแสดงเสภารำ ก็เริ่มต่อไป ซึ่งคราวนี้นิกรเป็นคนขับเสภาด้วยเสียงกลมกล่อมน่าฟัง

ขุนช้างอยากกอดจูบให้สมรัก	แต่ไม่กล้าหาญหักล้างข้อหา
ปลุกปล้ำอนาจารกัลยา	นั่งหวั่นรอไปมาแล้วไต่ก็
พึมพำเกลียดทั้งกลัวเจ้าหัวล้าน	แสนรำคาญเต็มทนคนผี ๆ
มานั่งพลอดรำพันชั้นสันติ	ถึงมั่งมีอย่างไรไม่ต้องการ
ไล่เจ้าพิมอย่าตัดสลัดรัก	เงินที่มีมากนักรมหาศาล
พี่จะซื้อรถเก๋งให้นั่งคราญ	ซื้อเครื่องเพชรปลุกบ้านให้ใหญ่โต
ติดแอร์คอนดิชันมันแสนสุข	ซื้อทีวีแบบเดอลูกซี้ให้อย่างโก้.....

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ หยุครำพันมามองคุณนิกรแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“พอแล้ว พอแล้วไว้ย สมัยขุนช้างขุนแผนมีแอร์คอนดิชัน มีรถเก๋ง มีทีวี ด้วยหรือวะ”
นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ก็กลอนสดนี่ครับ นึกได้อย่างไรผมก็ร้องไปอย่างนั้น”

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหายด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

“ถ้าสมัยนั้นมีรถเก๋ง มีเครื่องบำรุงความสุข มีตี๊กสวย ๆ เหมือนอย่างปัจจุบันนี้ ดิฉันคิดว่านางพิมเสร็จขุนช้างอย่างไม่มีปัญหาหัวล้านอกชนไม่สำคัญ ขอให้เป็นเศรษฐีพวกหนูมูรูปหล่อ กระเป๋าแหม้งก็หน้าแหม้งเท่านั้น”

“นั่นนะซีครับ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเงิน ลูกไปนั่งโต๊ะรับประทานอาหารกันต่อไปเถอะครับ ผมรู้สึกว่าคุณหญิงเมามาก”

“อะ แหม่นดินมันซึกจะหม่นแล้ว แต่ว่า.....เมาก็เมา วันนี้ดิฉันต้องสนุกกับพวกลูก ๆ หลาน ๆ ให้เต็มที่เพื่อรีนเริงส่งปีเก่าที่จะจากเราไป”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ประคองคุณหญิงวาดลุกขึ้น พากลับมานั่งโต๊ะรับประทานอาหารตามเดิม การดื่มเหล้ารับประทานอาหารคงเป็นไปอย่างครึกครื้น สีนางได้ฉลัดกันร้องเพลงโซว และอาศัยกิมหงวนได้ร้องลำตัดอวยพร

1 มกราคม 2509

แสงตะวันของวันใหม่ คือสัญญาณลักษณะของวันเริ่มปีใหม่ บ้าน “พัชรภรณ์” มีการเคลื่อนไหวกันอย่างคึกคัก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แต่งเครื่องแบบสีขาวไปอวยพรท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุด และรองผู้บัญชาการทหารสูงสุดฝ่ายยุทธการที่บ้านพักของท่าน นอกจากนี้ยังไปเยี่ยมค่านับอวยพรรัฐมนตรีอีกหลายท่าน สีนางนำของขวัญไปให้ญาติผู้ใหญ่และท่านผู้ใหญ่หลายคน ส่วนเจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนก็ไปเยี่ยมอาจารย์เก่า ๆ และญาติมิตรตามธรรมเนียมของวันขึ้นปีใหม่ รถเก๋งทุกคันบรรทุกของขวัญมากมาย

ทั่วทั้งพระนคร และธนบุรีเวียนวังไปมาสืบสน ทั้งรถประจำทาง รถแท็กซี่ หรือรถส่วนตัว ประชาชนมากมายหลายแสนต่างนำของขวัญไปให้ผู้ใหญ่ เจ้านายหรือผู้บังคับบัญชาของตน มิตรสหายของตน นอกจากนี้ก็มีการไปมาหาสู่เยี่ยมเยียนกันร่วมเที่ยวเตร่กัน หรือเลี้ยงอาหารกัน ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว ที่สนามหลวงครึกครื้นที่สุด เดินโซโยโห่ร้องกันเป็นกลุ่ม ๆ สวัสดิ์ปีใหม่ หรือ ส.ค.ส. กัน บางทีก็ ก.ช.ส.(กระชวกได้) กัน เมื่อเกิดเขม่นกันขึ้น หัวแตกก็มี ไล่ทะเล็กก็มี ปากคอกเป็นครุฑไปก็มี รถยนต์ชนคนแข่งซาหัก หรือทับกลางตัวลั่นแลบเป็นอึ่งอ่างเต่งทิ้งไปก็มี วันส่งท้ายปีเก่าและปีใหม่ เป็นไปอย่างสนุกสนาน ซึ่งตำรวจต้องทำงานอย่างหนัก จับผู้ต้องหาในคดีวิวาททำร้ายร่างกายได้หลายราย บ้างก็มีมือบอนอยู่ไม่สุข ใช้ตะไกรเที่ยวตัดสายสร้อยเขา บางคนก็ความหาข้าวของเงินทองตามกระเป๋าสของผู้อื่น บ้างก็ล่องละเมิดไปแตะต้องในสิ่งที่เจ้าของเขาสงวนและหวงห้าม เขาก็บอกตำรวจจับ

ก่อนเที่ยงวันนั้นเอง คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าหนูมูรูปหล่อทั้งสี่คนก็กลับมาชุมนุมกันที่บ้าน “พัชรภรณ์” โดยทั่วกัน ทุกคนได้ปรึกษาหารือกันไว้แล้ว ในเวลา 11.30 น. วันนี้จะมีการมอบของขวัญให้คุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจจุบันฯ ในห้องโถงที่ตึกใหญ่เพื่อขอพรปีใหม่จากท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

ในราว 11.40 น.

นนทา นवलลอบ ประภา และประไพ นั่งรวมกันอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน และกำลังสนทนากับลูก ๆ ของหล่อนทั้งสี่คน ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่บนพรมปูพื้น ทุกคนแต่งกายสวยงามมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน ต่างก็เตรียมของขวัญไว้คนละ 2 ห่อ หรือ 2 กล่อง สำหรับมอบให้คุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจุบันฯ และต่างคนต่างปกปิดเป็นความลับไม่ยอมเปิดเผยว่าของขวัญของตนคืออะไรบ้าง

การสนทนาสิ้นสุดลง เมื่อคณะพรรคสี่สหายพากันเดินลงบันไดมาจากชั้นบนของตัวตึกพร้อมด้วยของขวัญคนละ 2 ชิ้น โดยเฉพาะของขวัญของนิกรทั้ง 2 กล่อง มีขนาดใหญ่โตมโหฬารมาก ถึงกับต้องแบกลงมา

สี่สหายทรุดตัวลงนั่งบนพรมข้างลูก ๆ ของเขา ทำให้สี่นางรีบลงจากโซฟานั่งบนพรมปูพื้นเช่นเดียวกัน นवलลอบยิ้มให้นิกรแล้วถามว่า

“ของขวัญของคุณคงจะเป็นเครื่องเงินกระมังคะ ถึงได้บรรจุกล่องขนาดใหญ่อย่างนี้”

นิกรอมยิ้ม

“เครื่องเงินนะ มันไม่ก็สตาจค์หรือคกรับให้ของขวัญคุณอาและคุณพ่อก็ต้องให้ของที่มามีค่าราคาแพง”

ประภาพูดเสริมขึ้น

“บอกหน่อยได้ไหมคะ ว่าอะไร”

นิกรยิ้มอาย ๆ

“หีบหมากฝั่งเพชรลูกขนาดใหญ่แล้วก็เขียนหมากทองคำหนึ่งชุดสำหรับคุณอา ส่วนของขวัญคุณพ่อคือพระพุทธรูปทองคำหนัก 400 บาท”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง นิกรโมโหเดือดตันที

“ไม่มีใครเชื่อหรือนี่” นิกรร้องดัง ๆ

เสียงหวนหัวเราะก๊าก

“อยากจะทำเหมือนกันไว้แต่เหลือเชื่อ หีบหมากฝั่งเพชรนะ เพชรร้านแบกะดินแถวพาหุรัดหรือสนามหลวงใช่ไหม เขียนหมากทองคำก็คงจะเป็นทองชุบใช่ไหมละ”

นิกรค้อนปะหลับปะหล็อก

“ดูถูก แกคิดว่าฉันไม่มีเงินพอที่จะจ้างเขาทำหีบหมากทองคำฝั่งเพชรและเขียนหมากทองคำยั้งเงินหรือ”

อาเสียดหัวเราะไม่ได้

“เงินนะแกมีตั้งหลายล้าน แต่คนกระดุกอย่างแกที่เรียกว่าจอมกระดุก จะกล้าจ่ายเงินมากมายทำหีบหมากทองคำฝั่งเพชรและเขียนหมากทองคำให้คุณอาเที่ยวหรือวะ”

ทันใดนั้นเองเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับคุณหญิงวาดก็ปรากฏขึ้น

ท่านทั้งสองเดินเคียงคู่กันลงมาจากบันไดชั้นบนและตรงมานั่งรวมกันบนโซฟาตัวหนึ่ง คุณหญิงวาดอยู่ในชุดผ้าไหมไทยสีน้ำตาล เจ้าคุณปัจฉินึกฯ สวมกางเกงสีเทาแก่ เข็มแขนยาวสีขาว ผูกโบว์หูกะต่ายคาบซิการ์มวนใหญ่ท่าทางสง่าผ่าเผย

“ขอบใจมาก” คุณหญิงวาดพูดยิ้ม ๆ “ขอบใจทุก ๆ คนที่น่าของขวัญมามอบให้ฉัน แต่ว่าของขวัญของอ้ายกรกล่อมมันใหญ่เหลือเกินฉันไม่อยากได้ ในกล่องอาจจะมีปาทองคำเพียงคู่เดียวหรือไม่จิ้มฟันเพียงกล่องเดียวก็ได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง โถง นิกรหน้าจ๋อยบนพื้มพำในลำคอ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พักหน้ากับหลานชายของท่านทั้งสองคน

“มา จะเอาอะไรให้คุณย่ากับคุณปู่ก็เข้ามา”

เจ้าหนุ่มเนื้อหอมต่างหยิบห่อของขวัญคลานตามกันเข้าไป พันัสเป็นคนแรกที่มอบห่อของขวัญให้คุณหญิงวาด และเจ้าคุณปัจฉินึกฯ แล้วนพกับสมนึกและศาสตราจารย์ดำรงก็มอบห่อของขวัญให้ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองเช่นเดียวกัน ท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงต่างให้ศีลให้พร ขอให้อายุมันขวัญยืนมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ

ท่านทั้งสองต่างแก้ห่อของขวัญออกดูต่อหน้าผู้ให้ ปรากฏว่าพันัสให้ผ้าไหมไทยสีกลีบบัวราคาแพงหนึ่งชิ้น 5 เมตรแก่คุณหญิงวาด และให้ซิการ์อย่างดีแก่เจ้าคุณปัจฉินึกฯ หนึ่งหีบ ทำให้ผู้รับ

ทั้งสองท่านพอใจมาก นพ.ให้ขนมปังปอนด์คุณหญิงวาดหนึ่งปอนด์ นมข้นหนึ่งกระป๋อง และให้ท็อฟฟี่
เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ หนึ่งกล่อง

“ไอ้ไอ้” คุณหญิงวาดอุทาน “แกนี่กระดุกพอ ๆ กับพ่อแกเชียวนะ นพ. ชื่อขนมปังปอนด์
และนมข้นมาให้ย่า”

นพอมยิ้ม

“ชาติที่จะเจริญก็เพราะพลเมืองรู้จักประหยัดครับ ผมเชื่อว่าคุณย่าไม่เคยรับประทาน
ขนมปังจิ้มนมข้นแน่นอน”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ชูถังใส่ท็อฟฟี่ขนาดเล็กให้สีนางดู

“เห็นไหม เจ้านพมันเห็นตาเป็นเด็กทารก ชื่อท็อฟฟี่ให้เป็นของขวัญ แต่ก็ดีเหมือนกัน
เอาไว้รอมเล่นแก้ก่ลุ่ม ท็อฟฟี่นอกไม่ใช่ท็อฟฟี่ในนี้ค่อยยังชั่วหน่อย”

สมนึกให้เข็มกลัดเพชรขนาดใหญ่เป็นของขวัญคุณหญิงวาดคือเข็มกลัดนามสกุล “**พีช
ราภรณ์**” ตัวหนังสือฝังเพชรลูกเม็ดใหญ่และเล็กเป็นระเบียบเรียบร้อย ฝีมือประณีตงดงามมาก ราคา
ประมาณ 10,000 บาท ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ได้กลิ้งถ่ายรูปเยอรมันตะวันตก ราคา 8,000 บาท
พร้อมทั้งฟิล์มอีกครึ่งโหล หลอดไฟแฟลชอีกหนึ่งโหล ศาสตราจารย์ดำรงให้นำหมอมฝรั่งเศสอย่างดี
ราคา 750 บาท แก่คุณหญิงวาด และให้เครื่องรับส่งวิทยุขนาดจิ๋วเท่าซองบุหรี่ อันเป็นประดิษฐกรรม
ของเขาแก่ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ สามารถรับส่งวิทยุได้ในรัศมี 5 กิโลเมตรอย่างถนัดชัดเจน มีคุณภาพ
ดีกว่าเครื่องวิทยุสนามแบบว้อคก็ท้อคก็ของทหาร

นั่นทามองดูนายทหารหนุ่มทั้งสี่คนแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“พวกเธอถอยออกมาเสียทีซี อย่าอึดเอื้อนรอรับแจกเงินเลยจ๊ะ เมื่อคืนคุณอาทั้งสองก็
แจกเงินให้พวกเธอคนละหมื่นบาทแล้ว”

พนักงาเพื่อนเกลอของเขาถอยออกมาและหัวเราะคิกคักไปตามกัน นันทา นวลลออ
ประภา และประไพ ถือห่อของขวัญคลานเข้าไปหมอบกราบท่านผู้ใหญ่ทั้งสองและมอบของขวัญให้
ท่าน คุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แก่ดูทันที ปรากฏว่านันทาให้เสื้อหนาวขนสัตว์แก่คุณหญิง
วาดหนึ่งตัวเป็นเงิน 500 บาท และให้กล่องยาสูบยี่ห้อชั้นเยี่ยมหนึ่งกล่อง ยาสูบอีก 12 กระป๋องแก่เจ้า
คุณปัจจุบันนี้ฯ นวลลออให้เข็มขัดทองคำคุณหญิงวาดหนึ่งเส้นหนัก 18 บาท ลวดลายสวยงามมาก
และให้พระเครื่องชั้นยอดแก่เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ หนึ่งองค์ คือ สมเด็จวัดระฆังราคาพร้อมหมื่นบาทเต็ม
ทองมีลวดลายที่กรอบสวยงามมาก ซึ่งเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว จนกระทั่งไม่
สนใจกับของขวัญของคนอื่น ประภาให้ถ้ำยามทองคำลงยาแก่คุณหญิงวาดหนึ่งอัน และพัคแพร
อย่างดีที่หล่อขึ้นชื่อมาจากห้างญี่ปุ่นทางราชประสงค์อีกหนึ่งเล่ม ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ปากกาและ
ดินสอปลอกทองหนึ่งชุด ประไพให้เครื่องบันทึกเสียงแก่คุณหญิงวาดหนึ่งเครื่อง ซึ่งเป็นเครื่องขนาด

เด็ก แต่มีคุณภาพยอดเยี่ยมสำหรับให้คุณหญิงอัดเสียงของท่านไว้ฟังเล่น และมอบกล้องถ่ายภาพยนตร์ขนาด 8 มิลลิเมตร ราคา 4,000 บาทให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ เป็นของขวัญวันปีใหม่

คุณหญิงวาด ได้กล่าวแทนเจ้าคุณปัจจุบันฯ

“ขอบใจมาก ขอบใจพวกเขาทั้งสองคนที่ให้ของขวัญเรา ขอให้ทุกคนมีความสุขความเจริญเถอะ เมื่อคืนนี้อาแจกเงินให้พวกเขาคนละสองหมื่นแล้วใช่ไหม”

ประไพพูดขึ้นทันที

“ดูเหมือนยังค่ะ คุณอา”

“มะเหงนี่เนาะ จำได้ว่าพอเรากินข้าวกันแล้ว อาสร้างเมมาาก็ให้แม่นั้นไปเอาเงินที่อาเตรียมไว้มาให้อาแจกจ่ายพวกเขาและคนในบ้าน อ้ายหนูสี่คนนั้นคนละหมื่น เธอสี่คนคนละสองหมื่น อ้ายลุงสี่ตัวนั้นคนละสองหมื่น ปีใหม่ที่อาต้องแจกเงินเป็นแข่ง ๆ เพราะลูกหลานบริวารมันมาก” แล้วท่านก็หัวเราะชอบใจ

สี่นางต่างคลานออกมา พลพาเพื่อนเกลอของเขาทั้งสามคนถือห่อ หรือกล่องของขวัญคลานเข้าไปหาท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็ก้มลงกราบคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจุบันฯ แสดงความเคารพอย่างสูงสุด เสียหวงนกล่าวกับท่านเจ้าคุณเบา ๆ

“เท่าที่ผมเคยล่วงเกินคุณอามาด้วยกายกรรม วาจกรรม และมโนกรรม กรุณาอโหสิให้ผมด้วยนะครับ”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น

“อ้าว แกมาลาบวชหรือนี่”

อาเสียสะตุงโหยงแล้วหัวเราะ

“เปล่าครับ ผมจะมอบของขวัญให้คุณอา แต่ก็ถือโอกาสขอสมมาลาโทษเสียด้วย เพราะเมื่อปี พ.ศ.2508 ผมเคยล่วงเกินคุณอาามาก”

“เออ อาอภัยให้แกแล้ว” เจ้าคุณปัจจุบันฯ พุดยิ้ม ๆ

นิกรพูดเสริมขึ้น

“อภัยให้ผมด้วยนะครับ”

ท่านเจ้าคุณลั่นศิริชะ

“ไม่ - เมื่อเข้านี้แกเอาหัวล้านกระดาศใส่หัวแกออกไปตักบาตรที่หน้าบ้าน ฉันยังโมโหแกไม่หาย”

“โอ้ - อ้ายหงวนมันไปคั้นเอามาจากห้องเก็บของข้างครัวแล้วโยให้ผมใส่ครับ มันบอกว่าปีใหม่ใส่หัวล้าน เงินล้านจะไหลมาเข้ากระเป๋าค่ะ”

อาเสียหันมาทำตาเขียวกับนิกร

“เดี๋ยวก็ยันโครมเข้าให้เท่านั้น ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลยแกมาขัดฉัน แกนั่นแหละเอาหัวล้าน มาให้ฉันใส่ แต่ฉันไม่เอา มันคับและบีบหัวฉัน เล่นอะไรไม่เห็นจะเข้าเรื่อง หัวดี ๆ อยู่แล้วอยาก หัวล้าน”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ พูดเสริมขึ้นทันที

“พอแล้วอ้ายหงวน วันนี้วันปีใหม่อ่าให้มีเรื่องเตะปากกันเลยวะ”

สี่สหายมองดูหน้ากันแล้วมยิ้มไปตามกัน ต่อจากนั้นต่างก็มอบของขวัญให้ท่านผู้ใหญ่ ทั้งสอง อย่างไรก็ตามคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจุบันฯ ต่างปฏิเสธอย่างเด็ดขาดไม่ยอมรับของขวัญ ของนิกร คุณหญิงวาดกล่าวกับนิกรว่า

“แกเก็บของขวัญของแกไว้ให้คนอื่นเถอะ ฉันขี้เกียจเสียเวลาแก้ออกดู กล่องมันใหญ่ อย่างนี้ฉันก็รู้แล้วว่าข้างนอกสุกไส้ข้างในเป็นโพรง”

นิกรชักฉิว

“ตามใจครับไม่เอาก็อย่าเอา”

คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ต่างแก้ห่อของขวัญออกดูด้วยความปลื้มใจ ปรากฏว่า พลมอบชิ้นยกเชิงทองคำ 1,600 บาท ตัวหนึ่งซึ่งสั่งซื้อจากนครเชียงใหม่ให้คุณหญิงวาดสำหรับแต่ง ไปในงานสังคัม ฝีมือทอชิ้นยกผืนนี้สวยงามมาก ผ้าไหมสีเขียวสอดเส้นทอง เชิงทองเป็นลายกนก ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันฯ พลมอบเซ็ทฮาไวย์ห่อชั้นเยี่ยมของอเมริกาให้ท่าน 6 ตัว บรรจุกอยู่ในกล่อง สีเหลี่ยมเรียบร้อย

เสียบหงวนยกถ้วยกาแฟหิ้วพร้อมด้วยจานรองและช้อนกาแฟ ซึ่งทำด้วยทองคำให้ คุณหญิงวาด และมอบนาฬิกาข้อมือยี่ห้อชั้นนำของสวิสตราค่า 8,000 บาทให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ หนึ่ง เรือน นายพลดิเรกมอบพัดลมทรานซิสเตอร์ขนาดจิ๋วให้เจ้าคุณปัจจุบันฯ ใช้แบบเตอรี่ถ่านไฟฉาย 2 ก้อน ซึ่งเป็นประดิษฐ์กรรมของเขา พัดลมเล็กนี้หมุนได้แรง ให้ความเย็นได้เป็นอย่างดี เหมาะสำหรับ เปิดนอนในมุ้ง ปีหนึ่งเปลี่ยนถ่านแบตเตอรี่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น คุณภาพเหนือกว่าพัดลมไฟฟ้า เจ้า คุณปัจจุบันฯ พอใจและสนใจพัดลมอันนี้ไม่น้อย

คุณหญิงวาดกล่าวอวยพร พล กิมหงวน และนายพลดิเรก

“ขอบใจมากที่เธอทั้งสามมอบของขวัญให้แม่และอา ขอให้มีความสุข คิดอะไรสม ปรารถนาเถิดนะ”

พล กิมหงวน และนายพลดิเรกต่างก้มลงกราบรับคำพรคุณหญิงวาดด้วยความปลื้มใจ ทันใดนั้นเองนิกรก็ร้องไห้โฮแสดงความเสียใจอย่างยิ่งที่ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองไม่ยอมรับของขวัญของเขา เจ้าคุณปัจจุบันฯ มองดูเขยเล็กของท่านอย่างขบขัน

“เป็นยังไงหัวเราะร่วนเขียว หน้าแกตอนนี้ น่าจะถ่ายรูปไว้ดูเล่น” แล้วท่านก็หันไปทางลูก ชายของนิกร “นพโวย มาปลอบพ่อแกเสียหน่อยซี”

นิกรสะอื้น

“ผมเสียใจเหลือเกิน ของขวัญที่ผมจะมอบให้คุณามีราคาตั้งห้าแสนสองหมื่นบาท แล้วก็ของขวัญของคุณพ่อราคาสี่แสนกว่า แต่คุณอา กับคุณพ่อเข้าใจว่าเป็นของเล็กน้อยไม่ยอมรับ”

คุณหญิงวาดลื้มตาโพลงแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ของขวัญตะวัคตะบวยอะไรของแหวะราคาตั้งห้าหกแสน แกจะใจป่าถึงกับซื้อหามาให้ฉันและเจ้าคุณเชียวหรือ”

นิกรสะอื้นดัง ๆ สิ่งซึ้งมุกใส่น้ำซี้และหัวแม่มือข้างขวาสลัดมาติดหน้าอกเสื้อศาสตราจารย์ดิเรกพอดี

“ทำไมผมจะซื้อมาให้คุณอาและคุณพ่อไม่ได้ครับ ผมมีเงินอยู่ใน बैंค์เกือบ 30 ล้าน คุณอาเลี้ยงผมมาแต่เล็กแต่น้อย เท่ากับว่าคุณอาเป็นแม่ หรือเป็นมารดาของผมก็ว่าได้ ส่วนคุณพ่от่านเป็นพ่อตามผม ลูกสาวของท่านทั้งคนท่านยังยกให้เป็นแม่.....เฮีย.....เป็นเมียผม ก็แสนผมก็ซื้อให้ได้ เรือล่มในหนองทองจะไปไหนเสีย คุณอาหรือคุณพ่อเพิ่งเมื่อไร ของขวัญอันมีค่าของผมมันก็กลับมาเป็นของผม เท่ากับว่าเนื้อเต่ายำเต่า ผมทำอะไรร้องครอกคอบและคิดทางไกลเสมอแหละครับ ถึงคราวเสียก็ยอมเสีย”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่เหยงเขยอกบกล

“ฟังแกพูดแล้วซักเขม่นหน้าแข้งยังงชอบกล ขอ ส.ค.ส.ที่กระโดงคางแกสักที่ได้ใหม่ละ” แล้วท่านก็มองดูหน้าประไพเมียรักของนิกร ซึ่งเป็นหลานสะใภ้ของท่าน “เธอพอจะรู้ไหมว่าเจ้ากรซื้ออะไรให้เป็นของขวัญอาและคุณพ่อของเธอ”

ประไพหัวเราะเบา ๆ

“ยังงก็ไม่ทราบค่ะ แต่เมื่อสองสามวันนี้เห็นต้นข้าวในสมุดเข็ดของกร กรได้เข็นจ่ายเข็ดสองฉบับเป็นเงินเกือบล้านบาทเชียวค่ะ ไฟไม่ได้ซักถามก็เพราะคิดว่าเขาจ่ายไปในการค้า”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นแหละครับ ผมจ่ายให้ช่างทองไปรายหนึ่ง และช่างหล่อพระชั้นดีอีกรายหนึ่งของขวัญที่ผมจะมอบให้คุณอา ก็คือหีบหมากทองคำฝังเพชรลูกกราคาห้าแสน”

“อ๊วย” คุณหญิงวาดร้องลั่น “ครึ่งล้านเชียวเรอะ”

“ครับ แล้วก็เขียนหมากทองคำลงยาอีกหนึ่งชุดอีกสองหมื่นบาท กล่องมันใหญ่และมีน้ำหนักมากอย่างนี้ คุณอา ยังเข้าใจว่าผมเอาไปทอโกหรือไม้จิ้มฟันใส่ไว้ในกล่องหลอกหลวงคุณอาให้ตีใจหรือครับ คนอย่างผมบางขณะก็กล้าเสียสละเหมือนกัน เงินล้านสำหรับผู้มีพระคุณต่อผม เป็นเรื่องเล็ก ถึงชนหน้าแข่งผมร่วง ผมซื้อยามาปลุกชนหน้าแข่งใหม่ก็ได้ ผมไม่รวยเหมือนอ้ายหงวนก็จริง แต่ผมตั้งใจไว้แล้วว่าปีนี้ผมจะให้ของขวัญที่มีค่าที่สุดแก่คุณอาและคุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจฉิม กษา ทำตาปริบ ๆ มองดูเขยเล็กของท่าน

“แล้วแกให้อะไรฉัน”

นิกรสั่งซึ้งมูกใส่มืออีกทีหนึ่งทำให้พล กิมหงวน และศาสตราจารย์ดิเรกหลบเป็นคว้น

“พระพุทธรูปทองคำครับ ผมจ้างช่างฝีมือเยี่ยมที่สุด เขาหล่อแบบสุขุขทัยสวยงามมาก ทองคำหนักถึง 400 บาท นะครับ เท่ากับรางวัลที่หนึ่งของกาชาดปีนี้

ผมแอบไปซื้อทองคำแท่งที่ห้างขายของอ้ายหงวนครับ แต่สั่งผู้จัดการให้ปกปิดเป็นความลับไม่ให้บอกให้อ้ายหงวนรู้ ถ้าไม่เชื่อลองโทรศัพท์ไปถามดูเดี๋ยวนี้ก็ได้ครับ ถึงห้างปิดปีใหม่ผู้จัดการก็คงอยู่ที่ห้างไม่ได้ไปไหน”

คุณหญิงวาดหันมายิ้มให้เจ้าคุณบัจจันนี่”

“ลองเชื่อน้ำมนต์อ้ายกรดูสักทีเป็นยังไงคะ ถ้าอ้ายกรให้หีบหมากทองคำฝังเพชรและเขียนหมากทองคำแกดิฉัน และให้พระพุทธรูปทองคำหนัก 400 บาทแก่เจ้าคุณมันก็เป็นเรื่องที่น่าประหลาดที่สุด ตามธรรมดามันออกจากบ้านไปเที่ยวไหน มันยังไม่เคยซื้อขนมติดมือมาฝาก วันดีคืนดีก็หอยแมลงภู่อุดตลกสลึง ไข่ก็ไม่ใส่”

“จริงครับ เมื่อสองสามวันซื้อทองหีบมาฝากผมบาทหนึ่ง ผมยังไม่ทันกินอ้ายกรล่อเสียสองอัน”

นิกรยกกล่องของขวัญขนาดใหญ่ซึ่งหุ้มห่อกระดาษของของขวัญและผูกริบบิ้นสีแดงไว้งามหรูส่งให้คุณหญิงวาด

“คุณอาร์บของขวัญอันมีค่าไว้เถอะครับ แก่อกุดถ้าเป็นทองชุบผมนอนให้กระที่บตี ๆ สามที”

คุณหญิงวาดทำท่าลึงเลใจ

“แกอย่าทำให้ฉันขายหน้าใคร ๆ เชนะ”

“โอ้ - ผมสาบานให้ก็ได้ครับ หีบหมากทองคำฝังเพชรจริง ๆ ฝังเพชรลูกเรียงกันเป็นแถวทุกด้าน เพชรเม็ดหนึ่งราคาพร้อมหมั้นแล้ว”

คุณหญิงเอื้อมมือรับกล่องของขวัญจากหลานชายของท่าน

“อู๊ย หนักไว้ย ถ้าแกเอาครกตำมากใส่ไว้ในกล่องนี่ฉันเอาครกครอบบาลแกนะเจ้ากร”

“เอาเลยครับ จะทำยังไงผมได้ทั้งนั้น วันนี้วันปีใหม่ ผมจะลื้อคุณอาและคุณพ่อได้อย่างไร”

คุณหญิงวาดแกะริบบิ้นและกระดาษห่อกล่องออก และแล้วท่านก็เปิดกล่องออกดูนัยน์ตาของท่านเบิกกว้างเมื่อแลเห็นหีบหมากทองคำลงยาฝังเพชรขนาดใหญ่ ฝีมือสวยงามบอกให้รู้ว่าเป็นของจริง ๆ ไม่ใช่ของปลอม แม้แต่เพียงลวดลายและการลงยาก็ประณีตเรียบร้อย ส่วนเขียนหมากทองคำลงยานั้นสวยงามมาก มีตลับทอง 5 ใบ และของใส่พลูซึ่งทำด้วยทองคำสุกปลั่ง และลงยาแกะสลักด้วยฝีมือช่างทองชั้นเยี่ยม

“นิกร” คุณหญิงวาดร้องเสียงลั่น แล้ววางกล่องของขวัญลงบนพรมปูพื้น “แกกล้ำให้ของขวัญราคาหลายแสนแก่อาเชียวหรือ พ่อหงวนไวย.....เข้ามาดูซิ ทองและเพชรนี่นะของจริงหรือของเก๊”

เสียงพึมพำดังขึ้นทั่วห้องโถงแสดงความตื่นเต็นสนใจ อาเสี่ยคลานเข้าไปหยิบเขียนหมากทองคำขึ้นพิจารณาดู และโดยไม่จำเป็นต้องใช้น้ำกรดกัดเขาก็มั่นใจว่าเป็นทองจริง ๆ ไม่ใช่ชุบทองเพราะน้ำหนักของมันผิดปกติหนักหน่วงมือ ประกอบทั้งเสี่ยหงวนมีความชำนาญในเรื่องเพชรและทองอันเป็นอาชีพของเขา เสี่ยหงวนยิ้มให้นิกรแล้ววางเขียนหมากลงในกล่อง หยิบเขียนหมากทองคำฝังเพชรขึ้นมาดู

แล้วอาเสี่ยก็ล้วงกระเป๋าทางเกงด้านหลังหยิบกล่องสำหรับตรวจเพชรหรืออัญมณีต่าง ๆ ออกมาส่องดูเพชรที่ฝังไว้ เรียงรายเป็นระเบียบเรียบร้อย เสี่ยหงวนส่องดูเพชรที่ละเม็ดในราว 5 นาที เขาก็วางเขียนหมากทองคำฝังเพชรลงในกล่องของขวัญแล้วกล่าวกับคุณหญิงวาด

“ของจริงครับคุณอาไม่ใช่ของเก๊ หยิบหมากทองคำฝังเพชรราคาประมาณห้าแสน แล้วก็เขียนหมากทองคำประมาณหมื่นห้าพันแต่ถ้าयरอาจจะจางลงไปหน่อย”

คุณหญิงวาดตกตะลึงพริ้งเพริด ความตื่นเต็นยินดีบังเกิดขึ้นแก่ท่านอย่างล้นพ้น

“โอ๊ย หลานฉันให้ของขวัญราคาพร้อมครึ่งล้าน นี่ฉันฝันไปหรืออย่างไรถ้าयरใจป้าอย่างนี้เชียวหรือ”

พลว่า “คุณแม่อย่าดีใจเลยครับ หยิบหมากใบนี้ถ้าคุณแม่หิ้วไปไหนคุณแม่จะต้องถูกผู้ร้ายฆ่าตาย เขียนหมากทองคำก็ต้องเก็บใส่เซฟไว้ เพราะถ้าคนใช้หรือสาวใช้คนใดเกิดทรยศขึ้นมา มันก็จะคว้าเอาไปเสี่ย”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“เอาละ แม่จะเก็บไว้เป็นที่ระลึก เก็บไว้ในเซฟของแม่ เพื่อเป็นพยานว่าปี 2509 นี้ถ้าयरให้ของขวัญอันมีค่ามากมายแก่แม่ เออเนาะ ตั้งแต่เป็นอาเป็นหลานกันมาก็ฟังเห็นน้ำใจถ้าयरวันนี้”

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ผมแอบทำมาร่วมเดือนแล้วครับ” พุดจบเขาก็ยกกล่องของขวัญที่มีน้ำหนักผิดปกติให้พ่อตาของเขา “นี่ครับ พระพุทธรูปทองคำแบบเชียงแสน ฝีมือช่าง ชูชัย พระขรรค์ชัย อดีตนักมวยผู้ยิ่งใหญ่แต่เดี๋ยวนี้กลายเป็นนักสร้างพระที่มีชื่อเสียงโด่งดังยิ่งกว่าอาชีพมวยของเขาที่เคยมีมา”

“หนักไวย” เจ้าคุณปัจฉินึก พุดเบา ๆ “ทองแน่นอน”

“แหงครับ”

“อะไรจะแหง”

“ก็ทองนะซีครับ ไม่มีทองเหลืองหรืออย่างอื่นเจือปนเลย เฉพาะค่าหล่อพระองค์นี้ 4,800 บาท ขนาดชอบกันนะครับ พวกเราทุกคนก็รู้จักชูชัยดีแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ แก่รีบป็นและห่อกระดาษของขวัญออกด้วยความตื่นเต้น พอเปิดกล่อง ท่านก็แลเห็นพระพุทธรูปทองคำรูปปางแบบเชียงแสนหน้าตักกว้าง 8 นิ้ว สวยงามสะดุดตา

“โอ้โฮ” ท่านเจ้าคุณเผลอตัวร้องออกมาดัง ๆ แล้วอุ้มหลวงพ่อกออกมาจากกล่องของขวัญ “สวยมากทีเดียว อ้า - อ้ายหงวนช่วยดูหน่อยไว้ยี่นหรือเปล่า”

อาเสี้ยพยักพเียดกับเมียรักของเขา

“นวลจ๊ะ ขึ้นไปข้างบนเอาน้ำกรวดกัถทองมาให้เสี้ยหน่อยเถอะ”

นวลลอลูกขึ้นเดินผ่านห้องโถงชั้นบันไดไปชั้นบน เสียงจ๊อกแจ๊กจอแจตั้งขึ้นลั่นห้องโถง ใครต่อใครต่างพากันชมนิกรที่ให้ของขวัญอันมีค่าแก่ท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ตื่นเต้นกับพระบูชาของคนี้มาก

เพียงครู่เดียว นวลลอลูกก็กลับลงมาพร้อมด้วยขวดใส่น้ำกรวดกัถทองสำหรับทดสอบเนื้อทองว่าเป็นทองดีหรือทองชุบ อาเสี้ยรับขวดน้ำกรวดมาจากภรรยาของเขาและเริ่มพิธีจูนพระพุทธรูปองคนี้

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ จนกระทั่งเสี้ยหงวนกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉนีกฯ

“ทองจริง ๆ ครับคุณอา”

นายพลดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ

“พวกเราตบมือให้เกียรติอ้ายกรหน้อย ในฐานะที่อ้ายกรมอบของขวัญอันมีค่ายิ่งให้คุณอา และคุณพ่อ”

เสียงตบมือดังขึ้นทันที นิกรยิ้มแป้น ชูมือทั้งสองข้างประสานกันเหนือศีรษะเขา เหมือนกับนักมวยตอนที่ได้ชัยชนะ เจ้าคุณปัจฉนีกฯ อุ้มหลวงพ่อกพรวดพรวดลุกขึ้นรีบเดินขึ้นไปยังห้องนอนของท่านทันทีโดยไม่สนใจกับของขวัญอื่น ๆ ที่วางอยู่บนโซฟา

คุณหญิงวาดยกมือตบศีรษะนิกรเบา ๆ

“ขอบใจแก่มากนิกรที่ให้ของขวัญอันมีค่าตั้งครั้งล้านแก่ออา ขอให้แกมีความสุขความเจริญเถิดนะ อ้าว.....ร้องให้ทำไม”

นิกรสะอื้น

“เสี้ยตายเงินค่าของขวัญครับ ผมหมดเข้าไปตั้งล้าน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นแครง เจ้าแห้วเดินออกมาจากห้องรับประทานอาหารตุ๊ดต๊วงนั่งคลานมาที่คุณหญิงวาด

“รับประทาน อาหารกลางวันตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ”

“จั้นเระอะ ไปกินข้าวกันเถอะพวกเรา แก่ขึ้นไปเรียนเจ้าคุณให้ท่านลงมากินข้าวเถอะเที่ยงกว่าแล้ว”

ทุกคนต่างลุกขึ้นเดินตามคุณหญิงวาดเข้าไปในห้องรับประทานอาหาร ต่างคนต่างนึกไม่นึกว่านิกรจะกล้าให้ของขวัญอันมีค่ามากมายเช่นนี้

อวสาน